

Jan Paweł II: Na nowo rozpocząć od Chrystusa

W dziejach Kościoła zgromadzenia zakonne odgrywały zawsze pierwszorzędną rolę w dziele ewangelizacji

W dziejach Kościoła zgromadzenia zakonne odgrywały zawsze pierwszorzędną rolę w dziele ewangelizacji - przeczytaj przesłanie świętego Jana Pawła II do osób konsekrowanych z 2001 roku

Księża Kardynałowie, czcigodni Bracia w biskupstwie i w kapłaństwie!

1. «Uświęceni w Jezusie Chrystusie i powołani do świętości wespół ze wszystkimi, co na każdym miejscu wzywają imienia Pana naszego, Jezusa Chrystusa (...). Łaska wam i pokój od Boga Ojca naszego i Pana Jezusa Chrystusa!» (1 Kor 1, 2-3).

Tymi słowami św. Pawła apostoła do chrześcijan w Koryncie witam przede wszystkim kard. Eduardo Martinezę Somalo, który mądrze i roztropnie kieruje Kongregacją ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego. Pozdrawiam także innych obecnych księży kardynałów, czcigodnych biskupów i członków Kongregacji, biorących udział w zgromadzeniu plenarnym, które rozważa sugestywny i bogaty w treści temat: «Na nowo rozpoczynać od Chrystusa – nowe zaangażowanie osób konsekrowanych w trzecim tysiącleciu».

Dziękuję wam za współpracę ze Stolicą Apostolską w badaniu i rozeznawaniu wskazań dla osób konsekrowanych. Kościół liczy na niezmiennie poświęcenie tego wybranego zastępu swoich synów i córek, na ich pragnienie świętości i gorliwą służbę, poprzez którą «popierają i umacniają w każdym chrześcijaninie pragnienie świętości» oraz umacniają «solidarność z bliźnimi, zwłaszcza z tymi najbardziej potrzebującymi» (*Vita consecrata*, 39). W ten sposób dają pośród ludzi świadectwo ożywiającej wszystko miłości Chrystusa.

2. Żywe jest jeszcze wspomnienie Wielkiego Jubileuszu, na zakończenie którego zachęciłem cały Kościół, aby dalej szedł wybraną drogą duchową, z nowymi siłami rozpoczynając od «kontemplacji oblicza Chrystusa: Chrystusa, którego postrzegamy jako postać historyczną i

jako tajemnicę, i którego wieloraką obecność przeżywamy w Kościele i w świecie, wyznając, że On jest sensem historii i światłem na naszej drodze» (*Novo millennio ineunte*, 15).

Na tej drodze, którą idzie cała wspólnota Kościoła, osoby konsekrowane, «wezwane, by (...) oddały swoje istnienie na służbę Królestwa Bożego, porzucając wszystko i naśladowując wiernie sposób życia Jezusa Chrystusa» (por. *Vita consecrata*, 14), pełnią wybitnie wychowawczą rolę wobec całego Ludu Bożego. Pilne słuchanie Słowa, uwielbianie Ojca, który jest dawcą wszelkiego dobra, oraz świadectwo czynnej miłości do najbardziej potrzebujących braci ukazuje wszystkim «głębokość bogactw, mądrość i wiedzę Boga» (por. Rz 11, 33).

Aby spełniać tę pedagogiczną posługę w Kościele, osoby konsekrowane powinny starać się o coraz rzetelniejsze pogłębianie kontaktów duchowych i apostoelskich w obrębie zwyczajnych struktur wspólnot chrześcijańskich przez dzielenie się dobrami duchowymi, to znaczy: wiarą i doświadczeniem Boga oraz charyzmatami i darami Ducha Świętego wyróżniającymi to życie. Dzięki takiemu współuczestniczeniu, w życiu każdej wspólnoty kościelnej będzie się coraz bardziej doskonalić wzajemna pomoc. Każdy stanie się odpowiedzialny, a zarazem będzie korzystał z pomocy drugiego, czyniąc postępy w życiu wiary, zgodnie ze swym charyzmatem i specyficznym rodzajem posługi.

3. To ważne zadanie wymaga dążenia do świętości z nowym zapałem. «Rodziny życia konsekrowanego muszą zatem stawiać na pierwszym miejscu życie duchowe, tak aby każdy Instytut i każda wspólnota stanowiły prawdziwą szkołę ewangelicznej duchowości» (*Vita*

consecrata, 93). Codzienne życie konsekrowanych mężczyzn i kobiet, pełne światła dzięki głębokiemu kontaktowi z Bogiem, przeżywanemu w milczeniu i w modlitwie, dzięki ich bezinteresownej miłości i służeńiu, zwłaszcza najuboższym, świadczy o tym, że aby osiągnąć wolność, trzeba znaleźć drogocenną perłę (por. Mt 13, 45-46) — Chrystusa. Dla Niego są oni gotowi zostawić wszystko, ziemskie więzi i pewniki, i powiedzieć z radością: Mistrzu, «Pójdę za Tobą, dokądkolwiek się udasz!» (Łk 9, 57). Taka jest droga wielu konsekrowanych osób w różnych stronach świata, którym niekiedy przychodzi złożyć największy dar, jakim jest męczeństwo.

W tej głębokiej relacji miłości do Chrystusa i podążaniu w duchu Jego śladami zawiera się nadzieja na przyszłość życia konsekrowanego, które wymaga świadomego, dobrowolnie podjętego, wolnego i pełnego miłości osobistego zaangażowania w dążenie do świętości. Osoby konsekrowane winny na tej drodze wykazać się prawdziwym profesjonalizmem duchowym, z radością i nadzieją podejmując łączące się z nią konieczne ofiary i wyrzeczenia, nie lękając się trudności i wyzwań. Jest to droga powrotu do domu Ojca, którą Chrystus nam otworzył i na której nas poprzedził. Jest ona zarazem odejściem i poszukiwaniem, łączy w sobie trudne elementy wyrzeczenia z radosnymi aspektami miłości (por. Łk 9, 23 nn.). Wierne swojemu powołaniu osoby konsekrowane będą mogły pewnego dnia radować się razem z Psalmistą: «Szczęśliwi, którzy mieszkają w domu Twoim, Panie, nieustannie Cię wychwalają. Szczęśliwi, których moc jest w Tobie, a Twoje ścieżki są w ich sercu. Przechodząc doliną Baka, przemieniają ją w źródło, a wczesny deszcz błogosławieństwem ją okryje. Wciąż w siłę wzrastać będą, Boga nad bogami ujrzą na Syjonie» (por. Ps 84 [83], 5-8).

4. Pedagogika świętości wyraża się w szczególny sposób w przywiązywaniu zasadniczej wagi do komunii, która w każdym czasie musi wyróżniać życie konsekrowane. Powołaniem każdej wspólnoty zakonnej jest bycie miejscem, gdzie w naturalny sposób można nauczyć się modlitwy, miejscem, które uczy rozpoznawać i kontemplować oblicze Chrystusa, gdzie każdego dnia czyni się postępy w radykalnym naśladowaniu Pana, szczerze poszukując prawdy o sobie i zdecydowanie oddając się służbie Królestwu Bożemu i Jego sprawiedliwości.

Z przeżywania wspólnie pokornej i wyrażającej się w czynach wiary rodzi się prawdziwa wspólnota wiary. Jej członkowie wnoszą do niej nie tylko dary dobroci i łaski, lecz także swoje braki, ograniczenia i ubóstwo. Dzieli się darami łaski i dobroci, ażeby umacniać świętość wszystkich; przyjmują ludzkie słabości i nędzę duchową każdej osoby, aby sławić wspólnie miłosierdzie Ojca.

Dzięki temu prawdziwa komunia w Chrystusie rodzi nowy styl apostołowania. Kiedy głoszenie Ewangelii przez osoby konsekrowane wypływa z doświadczenia głębokiego i wielkodusznego braterstwa, staje się bardziej żywe i skuteczne. Tego nas uczy w swoim Pierwszym Liście św. Jan apostoł: «To, (...) cośmy usłyszeli o Słowie życia, co ujrzeliśmy własnymi oczami, na co patrzyliśmy i czego dotykały nasze ręce — oznajmiamy wam, (...) abyście i wy mieli współuczestnictwo z nami» (1 J 1, 1-3).

Dzięki temu również to wszystko, co wyróżnia życie konsekrowane, jak na przykład śluby czy specyficzna duchowość, staje się darem, którego nie należy zazdrośnie strzec, lecz którym trzeba pokornie i wielkodusznie dzielić się z Ludem Bożym przez słowo i świadectwo, ażeby wszyscy – nawet ci, którzy są daleko, bądź wydają się niechętni, mogli poznać i zrozumieć głębię nowości chrześcijaństwa.

5. W dziejach Kościoła zgromadzenia zakonne odgrywały zawsze pierwszorzędną rolę w dziele ewangelizacji. Dziś także osoby konsekrowane w swym pielgrzymowaniu towarzyszą każdemu człowiekowi, dzielą jego losy, rozgrzewają serca miłością, która płynie z kontemplacji oblicza Chrystusa i prowadzi do źródeł żywej łaski Bożej, dzieląc się z nim chlebem Eucharystii i miłosierdzia. Na tej tajemniczej drodze, pełnej poświęcenia i solidarności z braćmi, wyrzeczeń i osiągnięć, osoby konsekrowane uczą się rozpoznawać prowokacje i wyzwania dzisiejszego społeczeństwa.

Naśladując całym sercem i ze wszystkich sił Chrystusa czystego, ubogiego i posłusznego dają świadectwo życia obdarzającego nadzieją i nadającego sens każdemu osobistemu wysiłkowi, a zatem będącego alternatywą dla stylu życia świata.

To świadectwo jest najbardziej skutecznym sposobem budzenia powołań do życia konsekrowanego. Tak, trzeba ukazywać młodzieży oblicze Chrystusa, którego osoby powołane kontemplują w modlitwie i któremu służą w braciach bezinteresowną miłością i dobrocią. Musimy być przekonani, że «nie zbawi nas żadna formuła, ale konkretna Osoba» (*Novo millennio ineunte*, 29). Jezus zapewnia nas: «Ja jestem z wami

przez wszystkie dni, aż do skończenia świata» (Mt 28, 20). Musimy nie tylko «mówić» o Nim, lecz «ukazywać» Go przez odważne świadectwo wiary i miłości. Chrystus musi stać się pewnym punktem odniesienia, a Jego oblicze — źródłem potężnego i miłosiernego światła, które rozjaśnia świat. Jedynie w Nim znaleźć można nadprzyrodzoną energię, zdolną przemienić świat zgodnie z Bożym zamysłem.

Życząc wszystkim pogodnej i owocnej pracy pod tchnieniem Ducha Świętego, każdemu z was i wszystkim członkom instytutów życia konsekrowanego oraz stowarzyszeń życia apostołskiego z serca udzielam ojcowskiego Błogosławieństwa Apostołskiego.

Watykan, 21 września 2001 r.

Jan Paweł II

W dniach 25-28 września 2001 r. odbyło się w Watykanie zgromadzenie plenarne Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostołskiego na temat: «Na nowo rozpoczynać od Chrystusa». Do uczestników spotkania Ojciec Święty skierował przesłanie, w którym podkreślił, że osoby konsekrowane mają nie tylko «mówić» o Chrystusie, ale także «ukazywać» Go przez odważne świadectwo wiary i miłości.

Copyright © by L'Osservatore Romano (3/2002) and Polish Bishops Conference